

REVISTA NOASTRĂ

REVISTA NOASTRĂ

Gimnaziul de Stat "Octavian Goga" SIGHISOARA
Gimnaziul de Stat "Octavian Goga" SIGHISOARA

MOLDOVA, MĂNĂSTIRILE ȘI...ARDELENII

La sfârșitul lunii iunie, Gimnaziile de Stat "Octavian Goga" și „Miron Neagu” au organizat o excursie de trei zile în nordul Moldovei. Grupul a fost format din elevi din clasele a IV – a și a VII – a. Organizatorii acestei excursii au fost domnul învățător Filip Gheorghe și doamna profesoară Filip Georgeta.

Plecarea a avut loc dimineața, la ora 7.00. Prima oprire s-a făcut la Salina Praid. Am fost impresionați de imensitatea salinei, un adevărat oraș de sare. Punctele de atracție din Praid: muzeul, biserica și terenurile de joacă pentru copii ne-au făcut să ne despărțim cu greu de aceste locuri, dar programul încărcat nu ne permitea o staționare prea lungă.

Următorul obiectiv a fost Lacul Roșu. După ce am admirat sălbăticia naturii, limpezimea apei și forma inexplicabilă a stâncilor din jur, am immortalizat totul în câteva fotografii și am dat un tur tarabelor de acolo. Buzunarele unora dintre noi s-au subțiat simțitor.

Autocarul și-a continuat drumul pe lângă stâncile amenințătoare, până la Cheile Bicazului. Natura de acolo e minunată. Nici un alt loc nu mi s-a părut mai impunător, mai înfricoșător. Peisajul este deosebit de pitoresc, cu pereți de stâncă înalți de 300 de metri, un bun loc de practicat alpinismul. Cele mai înspăimântătoare serpentine din țară aici se găsesc. În mijlocul acestui imens zid natural tronează Piatra Altarului, o stâncă înaltă de câteva sute de metri, pe care alpiniștii au montat o cruce imensă. Șoseaua șerpuiește printre pereții de stâncă, însoțită de râul Bicăjel. Atât de apropiați sunt pereții unul de celălalt, încât nici măcar sala noastră de clasă nu încapă acolo. Poate doar dacă eliminăm catedra. Dar cum să ne debarasăm de dragul nostru învățător, căci avem încă mare nevoie de dumnealui, pentru a ne descifra aceste minunății ale țării noastre!

Ieșind din această strâmtoare, am răsuflat cu toții ușurați. Cântecul, glumele, buna dispoziție au revenit în autocarul ce părea, acolo între munți, o furnică grăbită să plece de pe bocancul unui uriaș. Lăsăm în urmă case, sate, oameni, fiecare cu povestea lor, pe care nu o vom cunoaște poate niciodată. În câteva ore am ajuns într-unul din cele mai frumoase orașe ale Moldovei, Piatra-Neamț. Așezarea străzilor, ordinea, curățenia ne-au demonstrat încă o dată spiritul de buni gospodari al moldovenilor. Aflat la confluența apelor Bistriței și Cuediului, orașul Piatra-Neamț (altitudine 31 m) este situat pe terasele celor două râuri, la extremitatea de nord a depresiunii Cracău-Bistrița, fiind străjuit de culmile munților Goșmanului și Stănișoarei. Dominat de înălțimile Cozla (650 m alt.), Carloman (617 m), Cernegura (851 m) și Pietricica (530 m), Piatra-Neamț are caracterul unui oraș de munte.

Un alt loc care m-a impresionat a fost Cetatea Neamțului. Cetatea-Neamț este o creație moldovenească ridicată la sfârșitul secolului al XVI-lea de către Petru I (1374-1391). Construcția cetății s-a efectuat în două etape. Prima etapă, din timpul lui Petru I Mușat, s-a concretizat prin ridicarea unui fort central, aproape pătrat, cu fundația construită în trepte, adaptată la forma terenului, pe care s-au ridicat ziduri groase de 2-3 m și înalte de 12 m, prevăzute cu creneluri și cu patru turnuri de apărare în colțuri. În exterior, zidurile erau susținute de 15 contraforturi, puternice și impunătoare. În interior, existau ziduri de incintă care măreau rezistența zidurilor exterioare. În curtea interioară era o fântână (degajată parțial în urma săpăturilor arheologice), care ajungea la pânza freatică. Aceste ziduri s-au păstrat bine. A doua perioadă de construcție a cetății a fost în timpul domniei lui Ștefan cel Mare (1457-1504). S-a mai adăugat curtea exterioară, de cca 800 mp și a fost ridicată o nouă centură de ziduri, cu 4 bastioane semicirculare, care să poată rezista artileriei de asediu. În anul 1691, plăieșii din Cetatea-Neamț comit un act de vitejie, rezistând 4 zile asediului armatei polone conduse de regele Ioan Sobieski. Din numărul total de 19 apărători ai cetății, în a cincea zi de asediu 5 erau morți, iar 3 răniți. Armata polonă a suferit pierderi mai mari, fiind uciși comandantul artileriei și 50 de luptători. Precum armata leșească, și noi am rămas biruiți de istoria acestor ziduri vechi.

Am lăsat în urmă locurile de tumultuoasă istorie moldovenească și ne-am continuat drumul spre mănăstirea Agapia. Având hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” (8 noiembrie), este situată pe valea pârâului Agapia (Topolița), la poalele culmii Măgura, într-un cadru natural deosebit de pitoresc, înconjurată de culmi montane îmbrăcată cu păduri seculare și împetrișată cu numeroase grădinițe de flori și livezi. Biserica cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” din incinta mănăstirii a fost renovată de mai multe ori. Cu un astfel de prilej, în anul 1858, interiorul bisericii a fost pictat de Nicolae Grigorescu. Cu toate că avea doar 18 ani, acesta a realizat o remarcabilă suită de compoziții murale și de icoane pline de lumină, mișcare și realism. Pictorul a folosit modele vii, alese cu multă grijă, pentru a realiza portretele sale și s-a inspirat pentru compoziții din marii meșteri ai Renașterii. Pentru icoana Sfântului Gheorghe în picioare, de pe ușa stângă a altarului, s-a inspirat din sculptura lui Donatello din Florența, iar pentru a realiza pe proorocul Daniel, din stânga registrului de sus al tampei, și-a făcut autoportretul. Despre Nicolae Grigorescu și pictura sa de la Agapia au scris Al. Vlahuță, Barbu Delavrancea, George Oprescu, Francisc Șirato, I.D.Ștefănescu și alții. „Din câte biserici avem în țară, nici una nu închide o așa de bogată comoară artistică, atâta bogăție de viață cerească, exprimată așa de frumos, așa de curat și cu atâta putere” (Al. Vlahuță, 1910). Clădirile din incintă adăpostesc stăreția, cancelaria, arhondaricul, casa de oaspeți, muzeul, biblioteca și atelierile. Cerdacul de la parter și cel de la etaj sunt largi, lucrate din lemn, frumos ornamentat, încărcate cu ghivece de flori, care întregesc imaginea de curățenie din aceste locuri.

Trecând podul peste „Ozana cea limpede și frumos curgătoare”, am ajuns la Humulești, localitate cunoscută din „Amintiri din copilărie” a lui Ion Creangă, în prezent cartier al orașului Târgu Neamț. Marele povestitor a scris despre satul Humulești, în care s-a născut, că este un „...sat mare și vesel, împărțit în trei părți, care se țin toate de una: Vatra satului, Delenii și Bejenii...; sat vechiu răzășesc, întemeiat în toată puterea cuvântului: cu gospodari tot unul și unul, cu flăcăi voinici și fete mândre...” Casa este un monument tipic de arhitectură populară, construite din bârne groase lутuite, are o prispă îngustă de lut și un acoperiș larg de draniță. Interiorul este compus din trei încăperi: tinda, în care era odinioară gura cuptorului, și o odaie mare, dar joasă, cu trei ferestre pe latura de răsărit și de miazăzi, cu cuptorul ... pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca ... și ... stâlpul hornului unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei” și încă cu „prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel”.

Interiorul mai cuprinde laița, de jur împrejurul camerei, acoperită cu lăicere, culmea cu câteva straie, opaițul, furca și roata de tors, vârtelnița, masa la care a învățat Ionică buchiile cărții. Pe masă sunt un bust al lui Ion Creangă și ceaslovul amintit în memoriile sale. În tinda casei este amenajată o expoziție cu operele marelui scriitor, ajuns în panteonul literaturii universale, cu documente de arhivă, scrisori, fotocopii ale manuscriselor și fotografii. În expoziție sunt și 14 lucrări de grafică, realizate de plasticianul Eugen Taru, folosite la ilustrarea ediției din 1959 a volumului „Amintiri din copilărie”. Vizitând Muzeul memorial „Ion Creangă”, ne amintim caracterizarea datorată lui Garabet Ibrăileanu: „Creangă este un reprezentant perfect al sufletului românesc între popoare; al sufletului moldovean între români; al sufletului țărănesc între moldoveni; al sufletului omului de la munte între țărani moldoveni”.

A doua zi am vizitat mănăstirile: Putna, Sucevița, Moldovița, Voroneț, Humor; Neamț. Vizitând aceste insule de spiritualitate, am avut impresia că suntem mult mai aproape de Dumnezeu.

Înainte de acest veritabil pelerinaj în nordul Moldovei, am trecut prin Suceava, pentru a vizita celebra cetate de scaun. Construită la sfârșitul secolului al XIV-lea, în timpul lui Petru I Mușat, cel care a stabilit pentru mai multă vreme scaunul Moldovei la Suceava, cetatea cea mai puternică în sistemul de fortificații al Moldovei din timpul domniei lui Ștefan cel Mare. Înconjurată de ziduri trainice, prevăzute cu turnuri, întărită cu șanțuri largi de apărare, era de necucerit. În 1476, cetatea Suceava respinge atacul oștilor lui Mahomed II, hotărând, împreună

cu Cetatea Neamțului, soarta războiului. În 1497 este asediată timp de 21 de zile și 21 de nopți de armatele lui Ioan Albert. Rezistența ei obligă armatele polone să ia drumul întoarcerii. În 1504, între zidurile Cetății Suceava, Ștefan cel Mare își trăiește ultimele clipe. Neînvinsă de-a lungul a zeci de ani, această fortăreață va fi biruită de trădare. În 1538, soliman Magnificul atacă Moldova. Episodul ultim din lunga istorie a cetății Suceava are loc în vremea lui Dumitrașcu Cantacuzino, care în iulie 1675, la porunca turcilor „au umplut-o de lemne și de paie, apoi le-au dat foc, de au ars-o. Și așa, slăbindu-i zidul, s-au risipit...” (Nicolae Costin). Câțiva ani mai târziu, un puternic cutremur desăvârșește opera de distrugere a cetății.

De la cetatea în care Ștefan a luat deciziile ce au pus stavilă invaziei otomane, am plecat spre locul în care a fost înmormântat iscusitul domnitor, în acea zi în care „plânge dealul, plânge valea / plâng pădurile bătrâne / și poporu-n hohot plânge / Cui ne lași pe noi stăpâne?” este vorba despre Mănăstirea Putna. Se spune că, odată, într-o noapte foarte întunecoasă, pe când Daniil Sihastru se ruga în adâncul chiliei sale de pe valea Vițelului, iar afară se amestecau urletele lupilor cu mormăiturile urșilor, ar fi sosit la el, să-i ceară găzduire, Ștefan-Vodă, care, întorcându-se de la o vânătoare din munți, s-ar fi rătăcit prin partea locului. Cu acest prilej, bătrânul sihastru, având sfat de taină cu voievodul, l-ar fi înduplecat să ridice în apropiere, pe frumoasa vale a Putnei, o mănăstire, „pentru ca Dumnezeu să-i ajute la toate treburile lui”.

Am lăsat în urmă minunatele împrejurimi ale Putnei, pline de spiritul marelui Ștefan și ne-am îndreptat spre Mănăstirea Sucevița, la o distanță de 18 km sud-vest de orașul Rădăuți. Mănăstirea Sucevița a fost zidită în ultimele decenii ale secolului al XVI-lea, pe cheltuiala întregii familii de boieri Movilă, dintre care Ieremia a domnit în scaunul Moldovei între anii 1595-1606. Biserica cu hramul „Învierea Domnului” este construită în stilul arhitecturii moldovenești, stil consolidat în timpul domniei lui Ștefan cel Mare și Sfânt, care este de fapt o îmbinare armonioasă a elementelor de artă bizantină și gotică, la care se adaugă elemente de arhitectură ale vechilor biserici de lemn din Moldova. Pictura, realizată în frescă, a fost executată de doi pictori moldoveni, Ioan Zugravul și fratele său Sofronie și se păstrează în forma originală. Programul iconografic al picturii interioare și exterioare respectă tradiția încetățenită în prima jumătate a secolului al XVI-lea – epoca lui Petru Rareș – dar introduce și unele teme noi, cu caracter teologic-dogmatic, cum este scena din conca naosului, reprezentând imnul liturgic „Unul Născut...” și alte reprezentări ale Sfintei Treimi. O trăsătură caracteristică a picturii de la Sucevița este înclinația spre narațiune, configurând cicluri complete din viețile unor sfinți, cum sunt: Sf. Pahomie, sf. Ioan cel Nou de la Suceava, Sf. Ierarh Nicolae, Sf. Mucenic Gheorghe, viața lui Moise, ș.a., prezentate cu scop educativ. Știința și măiestria pictorilor se descifrează cu deosebire în abordarea perspectivelor studiate, a populării fundalurilor cu peisaje sau arhitecturi specifice spațiului artistic postbizantin din această zonă a Europei.

Ne-am continuat traseul nostru spiritual spre Mănăstirea Voroneț. Este una din cele mai frumoase mănăstiri din Moldova și se află la 5 km de Gura Humorului și la 36 km de Câmpulung Moldovenesc. Ridicată de Ștefan cel Mare în intervalul 26 mai – 14 septembrie 1488, este celebră pentru „albastrul de Voroneț”, considerat de specialiști unic în lume (cunoscut ca roșul lui Rubens sau verdele lui Veronesse). Mănăstirea Voroneț este considerată „Capela Sixtină a Orientului”, pentru marea frescă de pe fațada de vest, numită „Judecata de apoi”.

Văzând enumerate atâtea mănăstiri, cineva ar putea gândi că în grupul tinerilor excursioniști s-ar fi putut instala plictiseala. Nici vorbă de așa ceva. Fiecare mănăstire venea cu ceva aparte, cu istoria și legendele ei, cu peisaje furate parcă dintr-o lume de basm. Așa avea să se întâmple și cu următoarea mănăstire. La o distanță de 5 sau 6 km de orașelul Gura – Humorului, în pitorescul sat Mănăstirea Humorului, jud. Suceava, pe coama unei coline, înconjurată de arbori și pajiști, este așezată biserica mănăstirii Humor, una din cele mai vestite ctitorii ale evului mediu românesc. Arhitectura monumentului sacru de la Humor prezintă un

interes aparte. Aici apare, pentru prima dată în construcția bisericilor din Moldova, pridvorul deschis și o încăpăre nouă la etaj, numită tainiță, care se suprapune camerei mormintelor. Din pridvor se pătrunde în pronaos, iar mai departe, în camera mormintelor și în naos. Spre răsărit, biserica se termină prin absida de formă circulară a altarului, despărțit de naos printr-o foarte veche catapeteasmă, excepțională sculptură în lemn. Biserica mănăstirii Humor se numără, alături de bisericile Voroneț, Moldovița, Arbore și Sucevița, printre cele cinci ctitorii împodobite peste tot, în interior și exterior, cu fresce bizantine, prin care se disting de toate celelalte biserici de acest fel din lumea ortodoxă. Freasca exterioară de la Humor, pictată de Toma Zugravul în 1535, deschide șirul celorlalte biserici cu pictura exterioară. Acest fapt reprezintă o prioritate care rânduiește momentul între marile realizări ale artei plastice bisericești, deschizătoare de școală și de epocă în domeniu.

Am încheiat vizitarea mănăstirilor Moldovei cu mănăstirea Neamț, cea mai veche dintre toate cele vizitate. Ctitorie a lui Petru I Mușat (secolul al XIV – lea), mănăstirea Neamț participă la multe evenimente din istoria țării. Giuvaier al arhitecturii din secolul al XV – lea, biserica înălțată aici de Ștefan cel Mare se termină în același an în care oștile Moldovei câștigaseră bătălia împotriva regelui Ioan Albert (1497). Somptuoasă, cu delicate efecte de culoare, strict arhitectonică, ea vădește maturizarea stilului arhitectonic moldovenesc, încheiat în timpul lui Ștefan cel Mare. Fațadele bisericii sunt acoperite cu decorul caracteristic ctitoriilor acestui voievod: ferestre gotice, frize de discuri smălțuite, colorate în verde, galben, brun. Am pășit în acest locaș cu liniștea și cuvioșenia adecvate acestor monumente religioase.

A treia zi, când ne-am întors, am oprit și la Barajul Bicaz. Pe marginea lacului de la Bicaz, am admirat imensitatea de apă în care se reflecta mândria Moldovei, Munții Ceahlău. La acest spectacol natural a contribuit și șansa de a ne afla acolo exact când s-a dat drumul preplinului din baraj. Era ceva de nedescris. Din gura monstrului de beton țâșneau tone de apă. Cu toții eram mulțumiți de ceea ce am văzut. La toate acestea s-a adăugat buna dispoziție care ne-a însoțit pe toată durata excursiei. Cântecele, glumele, zâmbetele colegilor au făcut ca toată excursia să pară mult mai minunată.

Moldova e foarte frumoasă. Ea are atâtea minunății care te uimesc. Cred că fiecare dintre noi ar trebui să facă măcar o dată drumul spre această regiune unde s-au născut Eminescu și Creangă.

Nu pot încheia decât cu speranța că, în acest an școlar se va putea organiza o excursie cel puțin la fel de interesantă ca cea din nordul Moldovei.

Alexandra CLOȚAN
Clasa a V – a A

O VIAȚĂ MAI FRUMOASĂ PE UN PĂMÂNT CURAT

O cascadă înaltă se varsă și își pierde urma într-o pădure uriașă.

Apa cascadei este ca și cristalul. Ceața groasă a dimineții formează un semicerc asupra cascadei.

O mulțime de culori nedespărțite răsar din apă și străpung pădurea ca o săgeată.

Cerul este senin, iar soarele strălucește mai tare ca niciodată.

Frunzele pomilor flutură în adierea vântului. Reflexia soarelui oferă apei culoarea aurului pur.

Ea se strecoară printre pietre, iar zgomotul răsună în pădure.

Micuțele păsări zboară în toate părțile. Glasul lor trezește la viață tot ce se mișcă. Păsările n-ar cânta fără lumina vieții.

Pare un peisaj pitoresc rupt dintr-o poveste. În puține locuri de pe Pământ găsim astfel de peisaje.

Neglijența oamenilor față de Terra o face să sufere, dar în același timp suferim și noi.

Pentru a ne putea bucura de o viață mai bună, trebuie să îngrijim Terra. Schimbarea climei se datorează acțiunii negative exercitate de om. Pentru un aer mai curat trebuie evitate despăduririle.

Dacă vom reduce poluarea, efectele chimice, despăduririle, vom avea parte, cu adevărat, de o viață mai frumoasă pe un pământ curat.

BOZEȘAN Ruxandra

Clasa a VII – a A

PĂMÂNTUL

Pământul este singura planetă plină de viață. Viața suntem noi și toate viețuitoarele care respiră. Dar trebuie să fim conștienți că unde este culoarea verde există viață sănătoasă. Eu, o pitică din această lume mare, trag un semnal

de alarmă către voi cei maturi: păstrați viața și NU POLUAȚI verdea natură (copaci, flori, etc.), care ne asigură oxigenul! Nu batjocoriți pădurea care se apleacă în fața anilor grei, pentru că unii se gândesc doar la culoarea verde a banilor, nu și la cea a vieții. Din inconștiență sau necunoaștere, unii oameni „cu școli înalte” iau viața tuturor viețuitoarelor din apă aruncând deșeuri și alte otrăvuri din fabrici și uzine fără a se întreba cine are dreptul să ia și să dea viața.

- Oameni buni, chiar și o plimbare cu mașina, folosirea unui bec, folosirea oricărui aparat electrocasnic subțiază stratul de ozon. Generația noastră ne întrebăm, oare ne pedepsește Dumnezeu cu tot felul de fenomene dezlănțuite ale naturii (tzunami, tornade, secete, inundații, etc.) și cu clima total schimbată pe meridianele globului. Dacă nu încercăm să reducem folosirea unor obiecte poluante, ne vom confrunta cu răzbunarea naturii și a climei. Un sfat vă dau tuturor: decât să tai un pom, plantează doi. Ascultă și memorează sfatul ecologilor: ajută natura și mediul așa cum te ajută și ele pe tine. Dacă nu ești de acord cu mine, dă timpul înapoi și descoperă că omul din epoca de piatră a fost frate cu natura care îl adăpostea, îl hrănea, îi potolea setea și îl încălzea.

MĂ GÂNDESC DEJA DE-ACUM
TE-AM LĂMURIT OARECUM?
SĂ FACI BINE PENTRU TINE,
DAR NU MĂ STRIVI PE MINE.

OLARIU Betina
Clasa a V – a A

ZIUA MONDIALĂ A COPILULUI

Am participat cu mândrie, reprezentând școala la care învăț, Gimnaziul de Stat "O. Goga" din Sighișoara la expozițiile – atelier de educație plastică.

De 1 Decembrie, ziua României, a avut loc o expoziție la sala Casei de Cultură „Mihai Eminescu”, unde Gimnaziul de Stat "O. Goga" a obținut o diplomă din partea Primăriei.

O diplomă de participare am primit și în 22 aprilie 2007, în cadrul expoziției organizate cu prilejul zilei mondiale a pământului. Diplome de participare la această expoziție au primit și colegele mele de clasă Hașa Cristina și Mailat Rebeca.

În 9 mai 2007, o lucrare cu UE a reprezentat școala noastră la intrarea în Primăria orașului Sighișoara; am desenat unitatea dintre oameni și dintre rase, dintre minorități, prezentând personajele ținându-se de mână, îmbrăcați într-un costum original, creat de mine, reprezentând steagul Uniunii Europene.

Am reușit, în clasa a V – a să ating sensibilitatea oamenilor și, de la domnul profesor de educație plastică, Dorin Stanciu, am primit acesate vești îmbucurătoare.

Vom mai participa de 1 iunie 2007 la o expoziție de „Ziua mondială a copilului”, la care vor fi prezente toate gimnaziile din orașul nostru.

În data de 5 iunie va fi o expoziție în cetatea medievală a Sighișoarei, unde se va deschide un birou de informații turistice, în care va fi prezent și un reprezentant UNESCO; bineînțeles, la această expoziție va participa și școala noastră.

Între 15 iunie și 1 septembrie 2007, va fi deschisă o expoziție permanentă la Sighișoara durabilă, în cadrul căreia va expune și școala noastră desene.

STANCIU Laura – Maria
Clasa a V – a B

CU EI NE MÂNDRIM !

**ELEVI CARE AU OBȚINUT REZULTATE FRUMOASE LA
OLIMPIADELE ȘI CONCURSURILE DIN
ANUL ȘCOLAR 2006-2007**

OLIMPIADA DE LB. ROMÂNĂ

OLIMPIADA DE MATEMATICĂ

OPLIMPIADA DE GEOGRAFIE

CONCURSURILE „CANGURUL” DE LIMBI STRĂINE ȘI MATEMATICĂ

1. Lb. franceză

2. Lb. engleză

3. Matematică

CONCURSURI ȘI MANIFESTĂRI SPORTIVE

- La „Crosul primăverii”, elevul Maior George, din clasa a VIII – a A a obținut **locul II**, iar la faza județeană – **locul 17**.
- Echipa de fotbal a școlii s-a clasat pe **locul al III- lea**, faza pe Comisie metodică.
- Eleva Stîngu Carola este componentă a echipei de handbal C.S.S. Sighișoara junioare II și III; echipa de junioare II s-a calificat în Turneul final.
- Schnell Alina, clasa a VIII – a A
- Suciu Crina, clasa a VI – a A

EXPOZIȚII DE DESENE

REȚETA UNUI AN BUN

Se iau 12 luni, se curăță bine de amărăciune, zgârcenie și pedanterie și se eliberează de frică; se împarte fiecare lună în 30 sau 31 de părți, în așa fel ca rezerva să ajungă exact un an.

Se prepară zilnic un „aluat” dintr-o parte muncă și două părți bună dispoziție și umor. Se adaugă trei linguri cu vârf de optimism, o linguriță de

toleranță, un sâmbure de ironie și o priză de tact. Peste această compoziție se toarnă multă iubire. Când preparatul e gata, se ornează cu câteva bucățele de mici atenții și se servește zilnic cu voioșie!

CONCURSUL REVISTEI Nr. 9

TALON PENTRU CONCURSUL NR. 9

Numele și prenumele _____

Răspunsurile la întrebările din numărul 9:

1. _____
2. _____
3. _____

Colectivul de redactie:

Prof. Jeleriu Marioara
Prof. Dragos Diana
Prof. Staier Ioana
Prof. Gavrilă Maria

Înv. Pinteș Raluca
Înv. Turc Jenica
Boteș Liliana